

Відділ освіти, молоді та спорту Демидівської  
райдержадміністрації

Малівська загальноосвітня школа І - ІІІ ступенів

## **Це наше право – мати Батьківщину!**

Творчість

**Якимович Олени Іванівни,**

учениці 11 класу

Малівської ЗОШ І-ІІІ

ступенів

Демидівського району

Керівник:

вчитель української мови та

літератури

**Хмарук Юрій Данилович**

## **За право мати Батьківщину**

За право на думку – кували в кайдани.

За право на слово – наносили рани.

За право любити – усіх таврували.

За право жити – нащадків вбивали.

У божевільню – за право творити...

І на коліна усі, і коритись...

За право на землю – глибокі могили.

За право на світло – сонце прикрили.

Створили власне: нове й криваве –

«Батьком народів» його назвали.

Морили голодом, грабували.

Мову дідівську з корінням рвали,

І плюндрували древні святині...

Топтали спогади жовто-сині.

Зернята правди сумління сховало.

Сльозою потайки поливало

І зігрівало подихом власним –

Паросткам ніжним не дало впасти.

Коли ж розквітли сумління квіти,

Відкрились очі України дітям.

За право мати свою державу –

Слава Україні! Героям Слава!

## **Герої не вмирають...**

Вони цілились у серце України, але кулі потрапили у ваші серця, а кривава рана болітиме у наших, вічно.

Своїми переконаннями і силою духу збудували ви найміцнішу, найвищу барикаду визвольної війни на нашій землі.

І ми просто не маємо права зійти з неї доти, доки не "згинуть наші воріженьки, як роса на сонці".

Не маємо права стояти осторонь і пасивно спостерігати, як хтось творить історію. Наші серця, наші слова, наші молитви ми готові віддати за свободу і незалежність нашої країни.

**Здобудемо волю для свого народу навіть ціною власного життя!**

Ти спала, ненько,  
Тебе розбудили дзвони церковні посеред зими.  
У ніч глибоку, а не раненько.  
В ту мить, Україно, ми стали людьми.  
Сталося диво –  
Жовто-блакитні квіти свободи в снігу зацвіли.  
Старі й дитячі, а особливо  
Серця юнацькі враз ожили.  
Кров закипіла,  
Очі відкрились. Думки – до світла, слова – увисьь!  
А на Майдані пісня дзвеніла,  
Люди поволі з колін піднялись.  
Наша поправу  
Воля святая. Нині самі обираємо шлях.  
Самі будуєм міцну державу.  
Віче народне замість «царя».  
Нас не злякають  
Люті морози, бо зігріває всіх братня любов.  
За нами правда – правда святая.  
Правду святу ще ніхто не зборов.  
За право жити,  
І за майбутнє, і за минуле встанемо ми.  
За мить змогли ми життя змінити –  
В ту мить, Україно, ми стали людьми !

## Послання героя "Небесної Сотні"

Мене убили - душу розп'яли,  
Умили кров'ю руки наостанку  
І, прикриваючись щитами, утекли  
Ще звечора, не дочекавшись ранку.

Карати їх усіх я не прошу,  
Бо тяжкий гріх нестиму перед Богом,  
Я пам'яттю, я совістю влечу  
До їх сердець і стукатиму довго.

Я ляжу їм безсонням на очах,  
Я справедливим привидом постану,  
Я винесу усе це на своїх плечах,  
І "страшний суд" тоді для них настане.

Суддею я для них не буду, ні.  
Я стану свідком - ніде правди діти.  
Нехай їх судять недожиті дні,  
Нехай їх судять їхні рідні діти.

Моє життя горіло й згасло вмить.  
Моє і багатьох товаришів-героїв.  
Вже тіло не пече, лише душа щемить.  
Вона убереглася від патронів.

Ми захищали вас, себе - не вберегли.  
Ніхто не запитав, чи є сім'я і діти.  
Курок спустивши, підло утекли.  
А на асфальті розцвіли криваві квіти.

Я ще раз обійму дітей, і ми підем -  
Нас Бог чекає і Небесна Сотня.  
Не бійтесь! Ми вас з неба вбережем,  
Доки Дніпро шумить і соловей не вмовкне.

Не гоїть біль весна, не гоїть.  
І дні, як спомини, пливуть.  
У прірву ночі впали зорі  
І більше вже не оживуть.

І дні лишились недожиті  
Й осиротілі. Матері,  
Дружини й діти - на цім світі,  
А ви - на ангельськiм крилі.

Солоних сліз гаряча мітка  
На серці і в душі щемить.  
А на дорозі мертва квітка  
Вам нагородою лежить...

Співає Україна колискову  
Своїм синам.  
Вони вже не прокинуться ніколи.  
А там у снах  
Їх обіймають янгольські крила,  
І в небесах  
Вони залишаться щасливі,  
А ми - в сльозах.  
Вони народжені героями  
Давно були,  
Й поховані будуть між зорями,  
Ми - на землі...



А яблуні цвітуть, і їм немає діла  
До наших настроїв чи політичних чвар.  
Вирує світ у піні сніжно-білій,  
Прикрасивши історії вівтар.  
Тримає травень на прицілі ранок.  
У жилах замість крові сум і страх.  
Тримає час думки, неначе бранок,  
Зв'язавши по руках і по ногах.  
Про що писати - про нових героїв,  
Чи про убитих, спалених живцем?  
Цілує смерть у губи перед боєм...  
А яблуні скидають цвіт тихцем.

## **Запитай у себе – відповідь Майдан...**

А ви колись дивились в мертві очі?

Ви відчували весь той біль і жаль?

У них поховане жахіття ночі,

І мрії, і любов, і батьківська печаль...

А ви дивились на усмішку мертву?

Ви думали, про що вона мовчить?

Чи чули ви останній стукіт серця?

Чи знали, як убитий хоче жити?..

Упав тиран у Києві на площі.  
Спіткнувсь об спротив, об народний гнів.  
Люд на Майдані, як душа на прощі,  
Урешті-решт позбавилась гріхів.  
Всміхнулась гірко й тяжко Україна,  
Краєчком неба витерла сльозу.  
І ми не станем більше на коліна,  
Бо вже терпіння перейшло межу.  
Позбавитися ідола потреба –  
Це плід, що визрів в холоди.  
Нам, як ніколи, об'єднатись треба,  
Аби до хати не впустили біди...

Чорніють душі необачних днів,  
Марніє цвіт, оспіваний невдало.  
Їдкий димок лишився від вогнів.  
Замість дітей вродилися вандали.

Не думають, не бачать і не йдуть  
В замріяну блакить світів далеких...  
Благайте, люди, може, повернуть  
Нам вишиті стежки старі лелеки.

Вони ще пам'ятають джерела  
Солодку воду, мед лугів столітніх,  
Росу з пшеничного перевесла.  
Вінок волошковий на хвилі житній.

Через віки зуміли пронести  
Солодкий захват висоти у грудях.  
Рятуймо ж від вогню старі мости,  
Доки не втратили лелеки віри в людях.

Розкопали курган – а він раною дивиться в небо...  
Що шукаємо в ній: сліди стародавніх культур,  
Вдовольняєм свої матеріальні потреби,  
Чи стаєм винуватцями прадідів наших тортур ?

Бо шумерською, слово «курган» – це закінчення шляху,  
Це ворота у Вічність, могила. А ми – копачі-крадії.  
Так історію й пам'ять самі приведемо на плаху...  
Спопелієм у часі. Не віддані будем землі.

Нас ніхто не згадає,  
Бо ми розривали могили...

## **Нам пам'ять залишається...**

Вмирили дні в голодну люту зиму.

Вмирили цілі села й хутори.

Вмирили люди... Вперто і невпинно

Смерть і жалоба по землі брели.

Не оминали жодної оселі,

Чекали на дорогах та стежках.

А люди, що колись були веселі –

Із божевільними очима по кутках...

- Що на вечерю, мамо ?

- Сум і сльози,

Бо ж піч нетоплена (холодна, як труна).

- Врятуй нас, Господи...

- О змилостився, Боже...

А за вікном лиш ніч німа й страшна.

Байдужий ранок мертвих не розбудить...

Не бачить горя сонце з висоти,

А на полях, порожніх і безлюдних,

Спомином гірким полинам рости...

По спалахах стежок і по струмках доріг  
Ходила Доля з ясними очима.  
Зайшла у двір, ступила на поріг  
І на одвірок сперлася плечима.

Мале хлоп'я за руку узяла.  
Відправила у світ на власних крилах,  
І Кобзарем українським нарекла,  
І таланом великим наділила.

І він літав під небом, і збирав  
У свою душу всю блакить безмежну.  
І в світлі зір незгасних умирав,  
І з першим сонця променем воскреснув.

І пригорщами роси чисті пив,  
І цілував вербові довгі коси.  
Він жив, любив, страждав, творив,  
Хоч бідний був, і голий був, і босий.

І босоніж пішов у свій народ  
Так, як філософи колись ходили.  
Піймали нелюди – на ешафот  
Не голову рубать – рубати крила!

Та дух, народжений у небесах,  
Ні кулею, ні шаблею не вбити.  
Той дух, як дзвін-набат, в його віршах.  
Хоч тіло вмре – дух буде вічно жити.

І на гору Чернечу над Дніпром  
Приходить помолитись Україна.  
Торкнеться каменю холодного чолом  
І стане перед сином на коліна.

Навчи нас, батьку, життя любити,  
як ти любив.

Навчи, Тарасе, по правді жити,  
як ти прожив.

Навчи сміятись, сонцю радіти,  
як ти радів.

Навчи у Бога волі молити,  
як ти молив.

Навчи Україну нас шанувати,  
як шанував.

За соловейком пісні співати,  
щоб не змовкав.

Молись до Бога за Україну,  
За край святий.

Щоб підняли ми оту калину  
І нарід свій.



Його вірші написані світлом,  
Кожне слово неначе зоря,  
Ніби сонячний промінь над світом –  
Я читаю рядки «Кобзаря».

Його вірші написані серцем,  
Кожне слово – струна чарівна  
Не в одній ще душі озоветься,  
Як настане найперша весна.

Його вірші написані кров'ю,  
Кожне слово – уклін до землі,  
Яка нам народила героїв,  
Щоб здолати усіх ворогів.

Його вірші написані болем.  
Кожне слово – пекуча сльоза,  
Бо життя пересноване горем,  
Бо в кульгавої гостра коса.

Його вірші написані в небі,  
Кожне слово – пташине крило.  
Їм літати під хмарами треба  
І торкатися мрії пером.

Його вірші написані часом.  
Кожне слово – це вічності мить,  
Це молитва. Торкнешся, і зразу  
В грудях солодко й терпко щемить.